

neked, de ezért az egyért, a maiért, amit elkerültem, azért most megkapod a magadét . . .

Néhány perc mulva kipirultan, elégedetten lépett ki. Reszkető kézzel megigazgatta haját, aztán hirtelen észbekapott.

— Jaj, az ablakok — kiáltotta s szaladt haza, hogy összeszedje az elhajított törlőrongyokat, aztán futott az ügyvédékhez.

Lihegve állított be.

— No mi az, mi történt, Balázsné? — kérdezte az ügyvédné. — Csak nem csinált valami bolondságot az ura? Miért kísérték be?

— Rég megérett az már arra, hogy bekísérjek — felelte Balázsné vállát vonogatva s nagy nevetéssel felmászott a létrára, hogy befejezze elkezdett munkáját.

— Magának csak áldott jó természete van, Balázsné, minden nevet — csóválta fejét az ügyvédné.

— Nem is sírok, minek — válaszolta vidáman s reszkető ujjával megtörölte a szemét.

Nagy Berta.

VIDÁM PARASZT,

*Fölötte ujjongó pacsirta száll.
Harsan a kövér fű, amit kaszál.
Csupa tűz. Egész nyáron aratott
és mint a gyémánt,
magába szívta teste a Napot.*

*S az őstűz most a bőrén izzik át
s az izmain, amikkel egy bikát
legyűr. S a kedve is ettől lobog:
— vígan dalol —
és ettől ég kezében a dolog.*

*Járt a Doberdón, Kárpátok alatt,
de kiszivott belőle már a Nap
vad őstönt s néplázító rákfenét.
Dalol s kaszál,
nem motoz benne a Hogyan? s a Mért?*

*De jó annak, kit meggyógyít a Nap
s vígan dalolhat zengő ég alatt,
kit nem csábít a százcsozájú Lét,
de kiélvezi
szűk életének minden jóitét!*

*S dolgát végezve elindul haza,
várja a kis család s a kis tanya,
lépése büszke, dobbanó, kemény
s úgy megy az úton,
mint egy eleven, szép hősköltevény.*

Bódás János.